

Suốt cả cuộc đời cha tôi đi bộ đội

ISSN: 2734-9195 08:30 29/03/2025

Cha tôi là người lính đã dành cả cuộc đời cho đất nước nhưng không quên trách nhiệm với gia đình.

Mỗi dịp tháng Tư về, khi toàn dân tộc rộn ràng niềm vui thống nhất, tôi lại thấy lòng mình lắng lại trong miền ký ức về cha, người lính đã dành trọn cả cuộc đời trên chiến trường. Ký ức ấy như một cuốn phim quay chậm cứ từng chút một hiện về đầy thương nhớ.

“Cả cuộc đời cha đi bộ đội. Quà về cho mẹ là mái tóc pha sương, và những vết thương trên ngực cha, cứ trở gió lại đau nhức nhối, chiếc ba lô gió sương đã gói, gia tài cha tặng mẹ chỉ thế thôi...”. Mỗi lần bài hát "Mẹ" của nhạc sĩ Phan Long (phổ thơ Đoàn Ngọc Thu) vang lên, là tôi lại nhớ thương về cha rất nhiều.

Cha tôi là người rất giống với hình tượng người lính được miêu tả trong bài hát. Suốt cả tuổi thanh xuân cho tới khi nghỉ hưu, cha đều cống hiến cho đời binh nghiệp.

Cha mẹ tôi kết hôn được 2 tháng thì cha lên đường nhập ngũ. Thế rồi suốt hơn 10 năm cha biến biệt nơi chiến trường miền Nam. Mẹ bảo, có những đêm dài thăm thẳm, bà đã ngồi trước cửa mà khóc đến cạn nước mắt bởi không biết cha tôi còn sống hay đã nằm lại nơi chiến trường khốc liệt.

Rồi ngày giải phóng đến, cha may mắn trở về. Nhưng cuộc chiến đã hằn in lên cha những vết thương chẳng thể nào lành. Mỗi khi trời trở gió, những vết thương đau nhức nhối, như một lời nhắc nhở không bao giờ nguôi về những năm tháng hào hùng mà bi thương. Nhưng dẫu sức khỏe hao mòn, cha vẫn tiếp tục khoác lên mình màu áo lính, cống hiến trong công tác quân sự tại địa phương. Những năm tháng ấy, gia đình tôi vẫn chật vật với bao khó khăn. Nhưng cha mẹ tôi vẫn cần mẫn, nhẫn nại, nuôi chúng tôi khôn lớn bằng tất cả tình yêu thương và sự hi sinh thầm lặng.

Ảnh minh họa (sưu tầm)

Tôi còn nhớ lúc nhỏ, cứ vào dịp nghỉ hè là thi thoảng cha lại nói mẹ cho tôi lên chỗ huyện đội của cha chơi, khi thì dăm hôm, lúc thì mười hôm. Nhà tôi cách đơn vị của cha hơn chục cây số, khi đó không có xe gắn máy, phương tiện công cộng là ô tô càng hiếm, vì vậy mỗi lần chở tôi từ nhà tới đơn vị cha chơi, hay lúc từ chỗ cha về lại nhà, cha toàn gò lưng tôm đập bằng chiếc xe đạp nhãn hiệu “*Thống Nhất*” có khung ngang. Những lúc phải lên một con dốc dài, cha thở hổn hển như có vẻ rất mệt mỏi, tôi thương cha, nói cha cho xuống để dẫn bộ xe cho kéo mệt, nhưng cha không nghe, mà luôn cố.

Tính cha tôi là vậy, luôn thương con cái, thương vợ, vì vậy cha cưng chiều hết mực anh em chúng tôi về cái ăn, chuyện mặc nhưng giáo dục, rèn rũa tính cách, nếp sống thì cha luôn cực kỳ nghiêm khắc, khi bắt chúng tôi phải thực thi đủ đầy rầm rập như kiểu nếp sống quân đội của cha! Từ chuyện giờ giấc ăn, ngủ, học hành luôn phải đúng giờ, cho tới làm cái gì, việc gì cũng phải luôn đến nơi đến chốn, dùng vật gì cũng phải ngăn nắp.

Ví dụ như: sau lúc thức dậy, trước khi rời khỏi giường phải gấp chăn, mùng gọn gàng. Chính nhờ được giáo dục trên nền tảng nếp sống, tính kỷ luật quân đội của cha mà mấy anh em chúng tôi luôn đưa nề nếp vào cuộc sống sinh hoạt theo khuôn phép, chứ không lỏng theo kiểu tùy tiện. Mẹ tôi còn luôn hết lời ngợi khen cha là người chăm chỉ. Mẹ bảo, mỗi khi tranh thủ về nhà thăm gia đình, hay các cử nghỉ phép là bao giờ cha cũng giúp mẹ công việc đồng áng, việc nhà, lo cho các con, và thậm chí cha còn không nề hà gì khi xắn tay áo ra vườn

cuốc đất trồng rau, gieo hạt...

Về hưu, cha vẫn không ngừng lo toan. Cha mẹ tôi nhận đầu thầu một cái hồ để nuôi cá, chăn lợn, trồng rau... Bằng sự cần cù và quyết tâm, cha đã vực dậy kinh tế để có thể đem lại cuộc sống tốt hơn cho cả gia đình.

Rồi chúng tôi lớn lên, lập nghiệp nơi phố thị, chỉ có cha mẹ vẫn ở lại quê hương. "*Quê hương là nơi bình yên nhất,*" cha nói, và đầu chúng tôi có nài nỉ bao nhiêu, cha mẹ vẫn không lên thành phố sống cùng chúng tôi bởi tình làng nghĩa xóm thân thiết nơi quê nhà khiến cha mẹ không nỡ rời đi. Hơn nữa, mẹ nói tuổi già người ta không thích sự ồn ã, bon chen nơi phố thị, vì vậy cứ để cha mẹ sống ở quê cho thoáng đãng, bình yên, an nhàn.

Vậy mà, thời gian trôi nhanh quá, mới đó mà đã hơn 5 năm cha rời xa cõi tạm. Mỗi lần trở về quê hương, nhìn những kỷ vật còn vẹn nguyên nơi bàn thờ, chiếc ba lô sờn rách, bộ quần áo bạc màu, đôi dép cao su, những lá thư tay cha viết gửi cho mẹ ố vàng theo thời gian... tôi lại thấy lòng mình nghẹn lại. Thấy tôi buồn ngủi, mẹ nhắc, sắp tới ngày giỗ cha rồi đó! Và bao giờ cũng vậy, năm nào khi chuẩn bị tới ngày giỗ của cha là mẹ tôi, với bàn tay nhăn nheo, tấm lưng còng, bà lại lụi cụi lo lau dọn ban thờ, lau di ảnh của cha cho khỏi lớp bụi vương phủ. Bà chưa từng quên việc mang những món kỷ vật của cha ra giữ bụi, rồi sắp đặt, gấp xếp lại gọn gàng. Mẹ cũng cô cút buồn bã khi thiếu vắng bóng cha, nên nhiều khi bà cũng thi thoảng muốn xem và sắp đặt lại những kỷ vật cũ gắn liền với cha tôi cho người ngoài nổi nhớ, như thể được chạm vào quá khứ, được chạm vào bóng hình người chồng yêu dấu đã từng đồng hành bên mình qua bao giông bão cuộc đời.

Cha tôi là người lính đã dành cả cuộc đời cho đất nước nhưng không quên trách nhiệm với gia đình. Dù năm tháng có phai mờ, dù chiến tranh đã lùi xa, nhưng hình bóng cha vẫn mãi mãi vẹn nguyên trong trái tim tôi, như một bản anh hùng ca không bao giờ lặn tắt.

Tác giả: **Nguyễn Thị Loan - Học viện Thanh thiếu niên**